

Dinsdag 30 april

Dit is de dag die je wist dat zou komen

En dat was te merken: vlaggetjes (de avond ervoor opgehangen door beide koormoeders) met oranje en andere nationale kleuren sieren vanmorgen in alle vroegte de diningroom. Al fluks verschijnen beide koormoeders met oranje pruiken op bij het ontbijt en zijn sommige mannen al gekleed in shirts met dezelfde frisse en fruitige kleur. Ondergetekende valt de eer te

beurt gekroond te worden met een heusche kroon (van de Liddle, dat dan weer wel....) en krijgt hij ook nog eens in het oranje de last badge omgehangen. Het defilé had zo kunnen beginnen.

Het duurt dan ook niet lang of het 'Oranje boven' klinkt boven de ontbijtbordjes op; het is nog wel even wennen aan de nieuwe tekst: ko - ho - ning.....

Dat is niet het enige lied wat we uit het hoofd kennen: via een rechtstreekse hotline zingen we Annechie, de vrouw van Arjen toe, die vandaag jarig is.

Van verdere jaar- en troonswisselingen hebben we gedurende de dag weinig

gemerkt. De busjes staan al klaar om ons naar Londen te brengen voor het lunchconcert om 13.00 uur. Hoewel de reistijd erg ruim berekend is, doen we er aanzienlijk langer over om op de plaats van bestemming te komen. De M1, door sommigen de langste parkeerplaats van Engeland genoemd, wordt vanmorgen geplaagd door veel files. Dat schiet niet echt op. Wel biedt het ons gelegenheid om de oranje paraplu uit het raam te steken en ermee te zwaaien naar onze lotgenoten op de M1. Ze snappen (tenminste dan veronderstellen wij dan maar) de reden van deze oranje paraplu.

Uiteindelijk belanden we in één van de buitenwijken van Londen, van waaruit we met de underground verder gaan naar het centrum.

Drie kwartier later dan gepland arriveren we in St. George Hanover Square. Een rijk versierde kerk waar de componist Handel (in Londen luisterend naar de naam George Frideric) regelmatig ter kerke ging. Op het programma staat muziek van uitsluitend Nederlandse componisten. De organist van de kerk, Simon Williams, was helemaal lyrisch over het concert en het koor. Evenals de Parish Administrator, Stephen Wilkner, is men blij verrast door het concert vanmiddag.

Na afloop genieten we van heerlijke en overheerlijke pizza's in een restaurant vlakbij Hanover Square. De aardige mevrouw, bij wie wij aankondigen dat we over een half uurtje komen met een groep van 31 mensen, slaat de schrik om het hart. Desalniettemin blijkt de kok stressbestendig genoeg om alle culinaire wensen van ons te honoreren.

De tube brengt ons naar Westminster Station. Bij het naar boven lopen zie je de contouren van The House of Parliament opdoemen en niet veel later rijst daar vorstelijk de Big Ben omhoog. Het politieke hart van Londen. Waar we voor komen staat even verderop: de Westminster Abbey, waar om 17.00 uur de evensong begint. Dit is overigens de kerk waar Handel begraven ligt! Er zijn (heel) veel mensen die deze dienst bij willen wonen. We zijn

genoodzaakt een plaats te zoeken buiten het koor en volgen de verrichtingen via een groot scherm. Weliswaar niet met de neus erboven op, maar toch indrukwekkend! Opvallend is het snelle tempo in de Preces and Responses (Morley) en het Magnificat en Nunc Dimittis (Murill). Bijzonder mooi is de anthem 'Beati vir' van Stanford. Hoe goed is het om een evensong ook eens van de andere kant mee te maken.

Dat het op spitsuren druk is bij de Japanse metro in Tokyo, is bij de meeste mensen bekend. Dat je ook bij de metro in Londen geen tijd hebt om te treuzelen weten we sinds vanmiddag ook. De laatste bij het instappen bij de metro in Bond Street is Gijs Bos. Hij helpt de rugzak van Arjen Sijsma nog naar binnen en ziet vervolgens de treindeuren voor z'n neus dicht gaan. De hele groep verdwijnt in de donkere tunnel en Gijs ziet de rode lichtjes in de duisternis verdwijnen. Het duurt even voor wij in de gaten hebben dat Gijs er niet bij is. We stappen bij Bakerstreet uit en wachten op de volgende trein en de volgende en de volgende en enzovoort: Geen Gijs.

Een half uur later krijgen we contact met hem en blijkt hij te zijn doorgereisd naar een station waarvan hij dacht dat de auto's stonden geparkeerd. Helaas voor hem was dat niet het geval. We spreken af dat hij met dezelfde lijn terug gaat naar Bakerstreet; daar zullen we op hem wachten.

Ik wacht op Gijs op het perron waar hij aan zou moeten komen en ik wacht op de volgende trein en de volgende en de volgende en enzovoort: Geen Gijs. Plotseling hoor ik mijn naam omgeroepen worden door de installatie in het metrostation. Of ik contact wil opnemen met de dichtstbijzijnde beambte. Deze dichtstbijzijnde beambte blijkt pas drie verdiepingen hoger te vinden te zijn. En op dat moment zie ik Gijs ook al in de verte aankomen.

Wanneer we terugkomen bij de groep weerklinkt er een luid gejuich! Veel later dan gepland doemt ons onderkomen aan de Vicarage Road weer op.

Meteen bij thuiskomst scharen we ons met een groot koningsgezind hart voor de televisie in de Lounge room. We verwachten niet anders dan dat de BBC ruime aandacht zal schenken aan de troonswisseling van vandaag. Na heel lang wachten en veel onbenullige items is het dan zover: Beatrix die afstand van de troon doet en Willem Alexander die vanaf dat moment onze nieuwe koning zal zijn. Twee minuten TWEE MINUTEN! meer hebben ze niet over voor deze gebeurtenis. De BBC daalt op dat moment als een komeet in onze achting. Hoe durven ze....

Desalniettemin hebben we weer een prachtige dag aan ons leven toegevoegd en gaandeweg de avond (en de nacht...) sluiten de oogjes zich

